jím konstruovaná, která by vyhovovala požadavkům § 42 stav. ř., a vzhledem k této jím na nedostatečném podkladě supponované možnosti stavební povolení odepírá, aniž by byla skutková podstata bývala způsobem ve stavebním řádu předepsaným a dostatečně vyšetřena.

V tom nejvyšší správní soud shledal podstatnou vadu řízení, pročež bylo naříkané rozhodnutí dle § 6, al. 2 zák. o správním soudě zrušiti.

Č. 225.

Dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí (Čechy): Aby sdělení vyměřovacího úřadu učiněné dle § 18/2 řádu dávk. bylo účinné a stranu stihly event. následky prekluse, musí sdělení to obsahovati netoliko výsledek vlastního ocenění úřadu, nýbrž i podklad, na kterém úřad k ocenění tomu dospěl.

(Nález ze dne 31. října 1919 č. 5483.)

Prejudikatura: nález č. 37 této Sbírky.

Věc: Marie Schwertnerová v Dolním Gruntě proti zemskému správnímu výboru v Praze o dávku z přírůstku hodnoty nemovitostí.

Výrok: Naříkané rozhodnutí zrušuje se jako nezákonné.

Důvody: Stěžovatelce byla platebním rozkazem k. č. z. inspektorátu pro zemské dávky v Praze ze dne 19. listopadu 1918 čís. 9758—1347 ex 1916 vyměřena dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí vl. čís. 69 v Dolním Gruntě a za základ vyměření vzata nabývací hodnota 4500 K.

Platební rozkaz byl rozhodnutím zemské správní komise v Praze ze dne 15. února 1919 čís. 119.832/18—VIII ponechán v platnosti z důvodu, že stěžovatelka je se svými námitkami proti úřednímu zjištění nabývací hodnoty dle § 18 dávkového řádu prekludována.

O stížnosti podané do tohoto rozhodnutí uvážil nejvyšší správní soud toto:

Marie Schwertnerová koupila trhovou smlouvou ze dne 27. května 1916 nemovitost vl. čís. 69 v Dolním Gruntě za 10.800 K od Marie Zablové, a když prodavatelka nezaplatila dávky z přírůstku hodnoty nemovitostí, bylo řízení za účelem vyměření dávky zahájeno s kupitelkou. Táž ve svém přiznání ze dne 22. září 1918 udala v rubrice »Nabývací hodnota« obecnou hodnotu koupené reality penízem 10.800 K — v úvahu přichází totiž při vyměření dávky obecná hodnota nemovitosti ke dni 1. ledna 1903.

Přípisem k. č. z. inspektorátu pro zemské dávky v Praze ze dne 10. října 1918 bylo kupitelce oznámeno, že vyměřující úřad béře za hodnotu nemovitosti ke dni 1. ledna 1903 peníz 4500 K, a táž upozorněna, že dávka vyměří se na podkladě této hodnoty, nepodá-li do 14 dnů námitek proti předpokládané hodnotě a že v případě námitek vyšetří se hodnota soudním odhadem.

Tento postup vyměřovacího úřadu, jenž po marném uplynutí dané lhůty vyměřil dávku, vzav za podklad vyměření nabývací hodnotu 4500 K, není v souhlase s ustanovením § 18 dávkového řádu.

Dle citované zákonné normy má vyměřovací úřad, nemá-li se vzíti za základ vyměření udaná nabývací cena, vybídnouti napřed stranu,

aby udala hodnotu, jež se jí zdá býti přiměřenou, a teprve tehdy, kdyby hodnotu stranou udanou neshledal případnou, má sám oznámiti straně hodnotu přiměřenou a současně ji vyzvati, aby se o ní vyjádřila pod následky prekluse.

Tento předpis jest zřejmě dán v zájmu strany, jíž má poskytnuta býti příležitost, aby mohla plně hájiti svých zájmů již v ukládacím řízení a spolupůsobiti zejména při zjišťování základu dávky.

Z toho však plyne, že úřad jest povinen straně, když s jejím udáním hodnoty se nespokojí a sám proto hodnotu ocení, sděliti netoliko výsledek svého ocenění, nýbrž i podklad, na kterém k ocenění tomu dospěl (§ 18/2 řádu), neboť jen takto bude straně poskytnuta možnost formulovati námitky proti úřednímu ocenění.

Nezachoval-li vyměřovací úřad tohoto zákonného postupu, nelze sdělení straně učiněné pokládati za účinné ve smyslu § 18/2 řádu, a nemůže tedy stranu stihnouti prekluse a následky § 18, odst. 4 dávk. řádu, jak nejvyšší správní soud podrobně již byl dovodil ve svém nálezu ze dne 12. února 1919 čís. 835/19.

Ve sporném případě vyměřovací úřad sdělil straně toliko, že místo udané nabývací ceny ustanovil hodnotu penízem 4500 K, aniž byl naznačil, jak k tomuto obnosu došel. Nemohly proto následky prekluse dle § 18, odst. 4 dávk. řádu vzejíti.

Nutno proto pokládati nařikané rozhodnutí, jež vycházejíc z mylného právního názoru, předpokládá, že stěžovatelka je prekludována se svými námitkami proti předpokládané nabývací hodnotě 4500 K, za nezákonné, a bylo je dle § 7 zák. o správ. soudě zrušiti, aniž bylo třeba obírati se ostatními námitkami stížnosti, jež vztahují se na meritum věci a v nichž se dovozuje, že předpokládaná obecná hodnota 4500 K neodpovídá skutečnému stavu věci.

Č. 226.

Dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí (Čechy): I. Ustanovení čl. 10, odst. 3 provád. nař. k česk. řádu dávkovému, dle něhož pokládati jest lhůty podle § 17 řádu dávk. za preklusivní, nemá zákonné platnosti. — II. Výlohy na opatření a provedení hypotekárních zápůjček, interkalární úroky a odměna za osobní pracovní výkony zcizovatelovy, jež vynaložil na zvýšení hodnoty nemovitosti, nejsou položkami připočitatelnými po rozumu § 9, č. 1 česk. řádu dávk.

(Nález ze dne 31. října 1919 č. 5484.)

Prejudikatura: K I.: nález č. 202; k II.: nálezy č. 24, 114 a 158 této Sbírky.

Věc: Josef a Marie Jarolímkovi v Praze (adv. Dr. Ad. Hofmeister z Prahy) proti zemskému správnímu výboru v Praze o dávku z přírůstku hodnoty nemovitostí.

Výrok: Nařikané rozhodnutí, pokud jde o nárok stěžovatelů na připočtení nákladů dostavby domu 19.420 K podle § 9, č. 1 čes. dávk. řádu